

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ת.

עין משפט
נר מצוה

נר א מיי פ"ו מהלכות
נדרים הלכה ג סמג
לחזון רמב טוש"ע י"ד
סימן רכא סעיף א:
נה ב מיי פ"ד מהל'
מעשה הקרבנות הל'
ה סמג עשין קפה:
נו ג מיי שם הלכה ד
[ופ"א מהל' נדרים
הלכה ב]:

בז ד ה מ" פ"ב מהל'
מחוסרי כפרה הלכה ו
ופ"ו מהלכות איסורי ביאה
הלכה ז ח [ופ"א מהלכות
מטמאי משכב ומושב הלכה
ב] סמג עשין רכא:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

רבינו חננאל (המ)

ש'לש אף לקרבן. פירוש
מנה הכתוב שתי פעמים
זיבות, וזכ חובו, וקרא
שמה, שני איש כי
טמא, וזכ במשרו וזכ טמא
הוא, עוד חזר הכתוב אחר
ומנה שלש, בזכר אחת
וזכר שתיים מזכר הרי
שלוש, שני ראות תהיה
טומאתו חובו נר בשרו
דוד שלש, ללמד כי בשתי
דוד שלש, לטומאה, כלומר
בין אלו שתיים, ורואה הכתוב
רואית מביא קרבן אין לך
שתיים, מיכן ולהבא אפי'
שטמא, ואיצטריך מזכר,
טומאה נר ופשוטה היא.

אָר דריטת הרגל ובלים שאין עושין בהן אוכל נפש. למודר
הנאה אסור בהן ומודר מאכל מותר במקום שאין משכירין
אבל במקום שמשכירין בפרועות אסור בלי' במזמר מאכל לדאומה
פרועה דאריה לקנות ממנה מאכל אבל בלי' שעושין בהן אוכל נפש
אסור אצילו בפתות משוה פתות

כיון דהו אולכ נפש:
דריסת הרגל הא **א** קפדי
 אינשי. קשה דהא
 בחזקת הבתים (יב"ד דף טז:) קאמר
 בגמרא אלו דברים שיש להם חזקה
 ואילו דברים שיש להם חזקה וכו'
 מעמיד בהמה בחצר אין להם חזקה
 ומוקיף לה הם בשותפין דבהשפעה
 כדי לא קפדי וסתמי והסתמי השותפין
 שגורדי האמה זה מזה אקרויין ליכנס
 בחצר ומשני לה הם מיהו שמעיין
 לה מיהו להדריסת הרגל קפדי ולא
 קשה ^(א) מההיא דהתם פירק בחבא
 דביא (דף טז:) דמשני תנאי ללעולם
 לא קפדי ומני ר' אליעזר היא ללמא
 התם מייירי בשותפין אבל שאר אינשי
 ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמייירי
 בתתם בני אדם ואפי' הכי קאמר ללא
 קפדי ומיכר ר"ת דהא מייירי בצקעה
 ולא קפדי בני שום אדם וצבא
 הוא לומר כן ^(א) דומיא ^(ב) (דרישא)
 דכלים שאין עושין בהן אולכ נפש
 דמייירי שאין משבירים כיוצא בהן
 דמוקמינן לה דברים (דף טז:)
 כרבי אליעזר ^(א) :

אין בין גדר לַגְּדֵבָה. קשיא אַמאי
לָא תני שְׂדֵדָה בָּהֶּה מִן
הַמַּעֲשֶׂה דְכַתְּבִי (דברים מ) וְחַתַּת
שָׁמָיִם גָּזִי מִשּׁוּר וְגֵדֵר אִינוּ בָּא אֵלָּא
לְמַעַן הַחֲלוּקֵי עֵינֵי דְלֹאמֵר הֵרִי עָלֵהּ
(א) (ד' ע"ו) לְדַמֵּי לֵדֵין לָא תִּנָּה לִּי
מִשּׁוּם דְּלֵאִירִי בִּקְרָבָן שְׂדֵדָה כְּבֵר
וְאִשְׁמַעְיִין דְּלֵאִין חִלּוּק בַּעֲבֻדָתָן אֲבָל
בִּקְרָבָן שְׂלָא הוֹפֵרֵשׁ פְּשִׁיטָא לִּיָּה שֵׁשׁ
דְּלֵאִין חִלּוּקִים אִין נִמְי דְּתַנָּה וְשִׁיר
וְנֵהִי רָבִין בִּין קֶאֱמֵר דְּמַשְׁמַע דְּהִיא
דְּרוּקָא דְּכֹלָמֵר בְּצִמְזוּהָ (בבב"ל ד' קכ:
דף יג:) וְסֵס) אֲשַׁכְחֵן אִין בִּין דְּשִׁיר
דְּקֶאֱמֵר אִין בִּין שְׁלֵשׁ אֲמַעְשִׁיּוֹת וְכִי
תִּימָנָה תִּנָּה וְשִׁיר וְהָא אִין בִּין קַמֵּי
וּפְרִיז וְתַסְבָּרָה אִין בִּין דְּרוּקָא אִין
וְכִי תִינָה וְתַמְנִי אִין מִשּׁוּם מִיבֵּה לָא
שִׁירָא הוּא מַכֵּל מִקּוֹם מַשְׁמַע דְּהִיא
הוּא מַשִּׁיר לִיָּה לָא הוּא קְשִׁיָּא לִיָּה כֻלָּל
אִקָּף עַל גַּב דְּקַמֵּי אִין בִּין ע':

וְיָמָה מְצֹרֶעַ שֶׁאֵין מִמָּמָא מִשְׁכָּב
וּמוֹשָׁב. וּצְהֻרָת כְּהֵנִים
תְּנִי שֶׁמִּמָּמָא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב וְתִירֵץ
רַש"י צִפְסָחִים (דף קז: ד"ה צז) דֵּהִינּוּ
אֵל לְטֹמֵא אֲדָם וְכֵלִים ^ה כְּגֹן צז:
טז

אם היה זו ומזרע ופסק מזוב ולא
 נזונה והולך מיד ועולה לו לספירת
 ונטר מלגמא משכב ומושב ולגמא
 שילה שניה כדכתיב במזרע (ויקרא
 ע"י יגלה את כל שערו וגו') ורחץ
 וזובו וספר. להכי סמן ספירה אלל
 טעון ספירת שבעה. בתמיה. אחר
 ומאת זו מהיכן יתעטע מספירה:
 שומת

מר אם בתיים טמא בשלש לא כל שכן, למה כתב
ו' נאיו חייב אף בקרבן. ואקשינן ואימא שתי
א, ראה שלשית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן
ומקצת אין מביאין קרבן, ואם תאמר כי בעל שתי
שלש, אלא שכבר הקדים וראה שתיים וכבר נתחייב
ו' ואיצטור דר' יסמא, לברר כי בשתי ראיות נזכר
לא מזוהו היה אמנא שתיים לקרבן בשלש קרבן

ה. מודר הנאה חמור ממודר מאכל:
נאה אסור ליכנס לביתו והמודר
ששין **בהן אוכל נפש**. מותר להשאיל
ממנו משכירין כיוצא בהן אבל במקום
הדיא¹

מתני' ^(א) אין בין
 למודר ממנו מאכל א
 שאין עושין בהן אוכל
 כלים שעושין בהן א
 דריסת הרגל: הא
 רבא הא מני רבי אלי
 במודר הנאה: **מח**
 לגדבות אלא שהגז
 ונדרבות אינו חייב בא
 כל תאחר זה וזה ש
 נדר האומר הרי עלי
 האומר הרי זו עולה
 נדרים מתו או נגנבו
 נדבות מתו או נגנב
 באחריות מנהני מילי
 לכפר עליו ר' שמעון
 באחריות ואת שאינו
 מאי משמע א"ר יצחק
 עלי' כמאן דטעין אכת
 קרן: **זב** הוראה שתי רא
 בקרן: **גמ'** הא לענין
 שררה זה וזה שוין

רַבִּי סִימְאִי אוֹמֵר ^א מִנֵּי
מָמָא שֶׁלֹּשׁ וּקְרָאֵן בִּי
לְטוֹמָאָה וּשְׁלֹשׁ לְקָרְבָן
וְלֹא לְקָרְבָן שֶׁלֹּשׁ לְקָרְבָן
עַד שֶׁלֹּא רָאָה שֶׁלֹּשׁ רַבִּי
לְקָרְבָן וְלֹא לְטוֹמָאָה
ס"ד דְּתַנְיָא ^ב וּכְפָר
מִזּוּבֵי מִקְצֵת זִבְיָן מִבֵּי
אֵין מִבְּיֵין קָרְבָן הָא
שְׁתֵּי אֵינוּ מִבְּיֵין אִין
רָאָה שֶׁלֹּשׁ אֵינוּ מִבְּיֵין
שֶׁלֹּשׁ רָאָה שְׁתֵּי וְ
וְאִיצְטְרִיךְ מִזּוּבֵי דְּאִין
אִמְיָנָא כִּי קוֹשִׁיין קְרָבָן
מִזּוּבֵי לֹא יִדְעָנָא כְּמִי
דְּרַבִּי סִימְאִי וְהִשְׁתָּא
^ג וְכִי יִשְׁתַּחֲוֶה הַזֶּה מִזּוּבֵי
מִיבְעִי לִיהַ לְכַדְתַּנְיָא וְ
מִזּוּבֵי [מִזּוּבֵי] וְלֹא ^ד מִי
^ה לִימֹד עַל זֶה בְּעַל
מִפִּירֵת שְׁבַעָה וְהִלָּא
מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב לֹא יִהְיֶה

וְדַמְשֶׁעַ מֵהָאֵי קָרָא לֹא יִדְעִינָא מֵאֵי וְשֵׁל: **לְנַפְיָסְקוּ מוּזָבו.** אֵין לָרִיךְ פְּסוּקָא יִמְנָה: הֵי גִרְסִין צְהוּרֵת כְּהֵי אֲזוּמִירִים לֹא סְפִירָה וְזוּ נְקִיטָה יִמְד עֲטִילָה לְחֹשֶׁה סִמְעוֹנִי מִזְעֵר וְהֵי אָרְף עַל פִּי שֶׁרֶךְ לְסְפִירָת מִשְׁעָה יֵבֵא אֵל הַמַּחֲנֶה וְיִשָּׁב מִחוּץ לְאַחֲלָל טִבִּילָה קִיִּימָתָה לְטוֹרֵרוּ מִלְּטוּמָה מִשְׁמַל מֵת וְזוּ טַעוֹן סְפִירָה. לִימָד עַל זֶה אֵל דִּין הוּא אִם מַעֲמָא מַשְׁכָּח וּמִ

נגבנו חייבין באחריותן ש' ונצרה לו לכפר עליו, אמר על כמאן דרמי אכתפה דמי, שחיב למוסרי הוראה שתי ראיות לדורא שלש וג'. הא לענין בשרו מזוב, דייקנן מדכתיב מזוב שמעינן מינה ומאז משכב ומזוב. כל הטעון משכב ומזוב טעון לחטא את שראה שתי ראיות שטעון פסית שטבעה. ומשל וקרא שטא. הא כיצד שפירש לטומאה

מתני' אין צין המודר כס
דריסא הרגל. שהמודר
מאכל מותר: וכלים שאין
למודר מאכל. דוקא במקום
שמסכרין כיוצא בזה כן מנן
לדקור בזה. וכל שיש לו
היה מחסר בזה פרוטה הגא'
הוא שהרי ראייה אומה פרוט'
זה מאכל: גמ' הא לעניני
שעושין בזה אולל נפש. אר
במודר מאכל ופס' במקום
משכירים: הא לא קפדי
ואמאי אקור במודר הגא':
דבר שהיה מוותר לכל אדם
מקפיד עליו: **במתני'** נדבר
מפרש בגמרא מדר האומר
עולה ולאחר זמן האומר
בצאתיה נדבה האומר הרי

תורה אור השלם

- 337 ממקומו. נח כתיבה חסד
 אלה במסכת חסד השמיים) מגזוז
 אלה שעליו ראש הנזיר (אשר
 ליה לקרא ונראה לו נדרו לו
 כהן הויה נראה אצל ממקמ
 לו נראה ונראה קרבן אלה
 נאמר שעליו והיינו עליו דקדו
 שמע. דעליו ראשם אחריו
 מרתני' עסי צלום. ציוס
 צשני ימים רצופים וכו' שים

הגהות הב"ח

- על גבי עשרה בגדים זה על אבות הטומאה ואפילו לא ראוהו נגע בדבר שאינו משכב אינו [אללא] ראשו לטומאה מטמא אדם וכלים אלא אורכין וספירה שבעה. משיפסוק

רבינו חננאל

שוין לקרבן: **מנחם הכהן**
 ואשם כי יהיה זו מנשר וזו
 הול (ויקרא טו) הרי שמי ויזכור
 כלל וקראת עמאל: **ששלת וקרא**
 לדיכוי וקראת עמאל: **ששלת**
 בשרו את וזכו אל החמשים בשש
 (שס) הרי כל שש וקרא
 עמאלתו **הא צילא:** **הא צילא:**
 טומא למח פרת כל הכהונה
ששים לעומאל: **לכל חומר**
זב: ולא לעומאל: חמורה אל
 קיר צעלמל: **ששים:** **ששים:** **ששים:**
 קיר לכל חומר טומא ומי
מוזב: משמע מלמל מלמל

ידענא כמה רחום. הא"ק
 היא או שלש וארבע או שש
 ליטבול קודם ספירה אלא מ'
 תפרסא עדיין מנגנו וספר
 וזו ליספרסא מלרעמו וספר
 כלי מרס דיבסט כדין זכ'
 (יד) ורחץ זבימס וטהר ואח'
 [אח] בשבו זבימס וגו' אהט'
 וזבו ללמדך שאף בשביל מ'
 שאמרט שמים כו' והי"ג

עולה, איהו ירא דבדה האומר היר זז נדבה. ומה ביעין, נדרים מותר
 וידיקין מעליו את שעליו, כלומר אם אמר עליו חייב באחריותו. דכיון
 דלמי שחייב לו, אבל הגדנא אין חייב באחריותו. **תנא** אין חייב
 משכב ומושב וספירת שבועה טהורין, זה זה שוין. **תנא** אין חייב
 אף מקצת זבוב מטמא משכב ומושב, להביא את שראה שתי ראיות לו
 בספירת שבועה, כדכתיב: ומושב וספירה, נקצת זבוב גמי שתי ראיות
 מנחתיו מין לו. **תנא** הני ר' סימאי, הני ר' סימאי גמי הכתוב שפיר שבע

את זוכו או החתים בשרו מזובן וגו'.
ראיות טמא הוא ופטור מן הקרבן בש
בשתי ראיות חייב קרבן אע"פ שאינו
לפני ה' מזובן, מקצת זבים מביאין קר
זב שאינו מביא קרבן, שאינו רואה אל
ראה כמה אין חייב אלא קרבן אחד,
לדחות הקושיא שהקשו על ר' סימא ו